

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3530/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Булајић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1789/18 од 04.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1789/18 од 04.07.2019. године у делу којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1789/18 од 04.07.2019. године у делу одлуке о трошковима поступка и пресуда Основног суда у Прокупљу П 1048/18 од 28.06.2018. године у ставу другом изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Национална служба за запошљавање Београд, Филијала Прокупље да тужиоцу АА из ... накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и трошкове другостепеног поступка у износу 6.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, док се захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова првостепеног поступка од пресуђења до извршности пресуде **ОДБИЈА**, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1789/18 од 04.07.2019. године одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 1048/18 од 28.06.2018. године, којом је обавезана тужена да, у корист тужиоца, на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, надлежном фонду ПИО, за период од 01.01.2016. године до 22.01.2016. године уплати доприносе на месечну основицу у износу од 1.921,26 динара, по стопи на дан уплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, имајући у виду ревизијске наводе да је погрешном применом материјалног права одлучено о захтеву за накнаду трошкова парничног поступка супротно важећој судској пракси у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Због тога је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности ревизије, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на исплаћене износе накнаде за време незапослености, у извршењу правоснажне пресуде којом су ти износи досуђени. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка нижестепени судови су донели из разлога што је тужилац доприносе могао потраживати и у поступку у којем је потраживао разлику накнаде за случај незапослености.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује да је при одлучивању о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио првостепену и другостепену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 21.000,00 динара, и то за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара и за заступање тужиоца од стране пуномоћника из реда адвоката на два одржана рочишта у износима од по 7.500,00 динара. На износ накнаде трошкова првостепеног поступка тужиоцу је досуђена законска затезна камата од извршности пресуде до исплате у смислу чл. 277. став 1. у вези чл. 324. Закона о облигационим односима. Тужиоцу не припада право на исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до извршности пресуде, јер тужена долази у доцњу тек када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење.

Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 6.000,00 динара, применом члана 163. ст. 1. и 2. ЗПП у вези члана 3. став 1. ЗПП, а према опредељеном захтву за накнаду трошкова у жалби.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. става 1. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцу који је успео у поступку по ревизији, применом члана 165. став 2. у вези чл. 153. и 154. ЗПП припада и право на накнаду трошкова за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, због чега је донета одлука као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**